

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 12.	
FÖLAJSTRMSZÁM	
KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2012 -02- 14
PELDÁNY:	IV:
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FÖLAJSTRMSZÁM:	23.480/14
UTÓIRATON:	

A Fővárosi Ítéltábla dr. Tordai Csaba ügyvéd (1025 Budapest, Csalán út 27.) által képviselt dr. Bodoky Tamás () felperesnek, dr. Borovszky Beáta kormánytisztviselő által képviselt Nemzeti Erőforrás Minisztérium (1055 Budapest, Szalay u. 10-14.) alperes ellen, közérdekű adat kiadása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 28. napján meghozott, 8.P.23.480/2011/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében a Magyar Állami Operaház teljes körű pénzügyi, gazdasági átvilágításáért felelős miniszteri biztos által, az Operaház átvilágításával összefüggésben készített valamennyi jelentés, mint közérdekű adat másolatának elektronikus formában való kiadására kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy az alperes kérelmére azt a tájékoztatást adta, hogy az általa kért dokumentumokat nem áll módjában kiadni, mivel a Magyar Állami Operaház vizsgálata az irányító szerv részéről még nem zárult le és egyéb vizsgálatot is kezdeményeztek. Az alperes tájékoztatta továbbá arról is, hogy az általa kért jelentés az irányító tárca további intézkedéseinek, döntéseinek előkészítéséhez készült. Mindezek miatt a kérelmével csak a vizsgálat befejeződése után lehet érdemben foglalkozni.

Utalt arra, hogy sajtóközlés alapján tudható, hogy egy 600 oldalas jelentés készült és ez az alperes kezelésében megtalálható, ami az alperes írásbeli tájékoztatásából is egyértelműen következik. Tekintettel arra, hogy az alperes állami feladatot ellátó szerv, a kezelésében lévő jelentésben foglalt valamennyi – személyes adatnak nem minősülő – ismeret közérdekű adatnak minősül. A felperes utalt arra, hogy a jelentésben fellelhető ismeretek egy része kétséget kizáróan döntés megalapozását szolgáló adat, melyek tekintetében az automatikus nyilvánosságkorlátozás érvényesülhet, ugyanakkor a jelentés egésze nem eshet ilyen megítélés alá.

Az átvilágítási tevékenység természetéből fakadóan a jelentés mindenképpen tartalmazza bizonyos tények számbavételét, egyes következtetések levonását és intézkedésekre vonatkozó javaslatok megfogalmazását. A Magyar Állami Operaház működésére és gazdálkodására vonatkozó tények közérdekű adatok, melyek már a vizsgálatot megelőzően is léteztek, ezeket a jelentés csak megismétli, a jelentésbe való szerkesztésük azonban a nyilvános jelleget nem vonhatja el. Az átvilágítás során megfogalmazott egyes javaslatok nyilvánvalóan döntés megalapozását szolgálják. A miniszteri biztos beszámolója megtörtént, beszámolójának meghallgatásával álláspontja szerint az ügyben a döntés megszületett. A döntés tartalmától függetlenül megállapítható, hogy a jelentés ezzel a célját betöltötte, a Kormány azt megtárgyalta és az Operaház további sorsáról a jelentés alapján döntött. Az alperesnek mint adatkezelőnek kell bizonyítania, hogy a közérdekű adat megismerése a működési rendjét, vagy feladat- és hatáskörének külső befolyástól mentes ellátását veszélyeztetné. Az az alperesi hivatkozás, hogy egyéb vizsgálatot is kezdeményezett, nem minősülhet döntésnek, mert sajtóhírek alapján ennek a vizsgálatnak a kezdeményezése már a kérdéses jelentés elkészülte előtt megtörtént.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta.

Előadta, hogy a felperes által hivatkozott kormányülésen a Kormány, a nemzeti erőforrás miniszter Magyar Állami Operaház főigazgatói pályázatával kapcsolatos jelentését tárgyalta, és nem a felperes által hivatkozott miniszteri biztos jelentést. A miniszteri biztos jelentésének Kormány általi meghallgatása és elfogadása még nem történt meg. A felperesnek azon álláspontja, hogy a Magyar Állami Operaház helyzetéről szóló jelentés elkészült, csak egy sajtóértesülésre alapított nyilatkozat volt. Előadta továbbá, hogy a felperes közérdekű adatok kiadására vonatkozó kérelme akkor érkezett hozzá, amikor a kért jelentés még el sem készült. Az akkor rendelkezésére álló adatok döntés meghozatalára irányuló eljárás során készített, illetve rögzített, a döntés megalapozását szolgáló adatok voltak, ezért jogszerűen tagadta meg kiadásukat a felperes részére. Hozzátette, hogy a felperes saját előadása szerint egy 600 oldalas jelentés kiadását kérte, azonban egyértelműen nem jelölte meg pontosan a miniszteri biztos jelentésének azon részét, melyet kiadni kért.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 2. § (4) bekezdését, a 20. § (3) bekezdését és utalt a 19/A. § (1) bekezdésére is.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által kért jelentés önmagában közérdekű adatnak nem minősül, de közérdekű adatot tartalmazhat, azonban a felperes nem jelölte meg, hogy a jelentésből pontosan mivel kapcsolatos tény, illetve adat megismerését kívánja.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jogszabályi rendelkezés nem enged arra következtetni, hogy egy több száz oldalas teljes jelentés vonatkozásában olyan módon lehetne kérni a kiadást, hogy a felperes az alperesre bízta, hogy mely részeket tegye felismerhetetlenné, majd a további részeket bocsássa a rendelkezésére. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a közérdekű adat megismerése iránti kérelme általánosan megfogalmazott volt, abban

semmilyen konkrét vagy behatárolt közérdekű adatot, adatokat nem jelölt meg, ezért kereseti kérelme nem volt teljesíthető.

Kitért az alperes azon védekezésére is, hogy a felperesi igény előterjesztésekor a miniszteri biztos jelentése még el sem készült, ezért a jelentés megismerése és az annak alapján való döntés meghozatala még meg sem történt. Ebben a tekintetben a felperesnek bizonyítási indítványa nem volt, ezért az alperesi közlést elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát kérte.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy az egész általa kért dokumentum nem minősül adatnak. Ezzel szemben minden, ami jelentést hordoz és rögzítve van, adatnak minősül, és ez független attól, hogy más adatokkal össze van-e kapcsolva. Ilyen körülmények között a kért dokumentum bármely elkülöníthető része, de a kért dokumentum egésze is adatnak minősül.

Az adatigénylés megvalósulhat olyan módon is, hogy az egyes konkrét közérdekű adatokat tartalmazó dokumentumról kér másolatot az adatigénylő. Ebben az esetben nem kell megjelölni az adatkört, elég ha az adatigénylés címzettje a dokumentumot azonosítani tudja. Az adatkezelő kötelezettsége, hogy az adatigénylő által meg nem ismerhető adatokat felismerhetetlenné tegye. Fordított módon ez nem lehetséges, hiszen a dokumentum ismeretének hiányában az adatigénylő nyilvánvalóan nem tudja megjelölni, hogy a dokumentum mely részére terjed ki az adat igénylése.

Az alperes nyilvánvalóan pontosan be tudta azonosítani az adatigénylés tárgyát, mert az igénylés megtagadásakor is a miniszteri biztos jelentésének tartalma alapján érvelt. Mindezekre tekintettel a felperes álláspontja szerint az adatigénylése megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul utasította el a keresetét.

Utalt továbbá arra, hogy a Kormány ügyrendje szerint az előterjesztés és a jelentés fogalma élesen elválik egymástól. Az előterjesztés a döntés előkészítését szolgálja, míg a jelentés célja a tájékoztatás. Az általa kért jelentés tehát tájékoztató tartalmú és nem döntés előkészítésére szolgált. Erre tekintettel az alperes kötelezettsége annak bizonyítása, hogy az általa kiadni kért adatok nyilvánosságra hozatala a szerv működését veszélyeztetné. Kifejtette továbbá, hogy a miniszteri biztos felettese a miniszter, ezért jelentésének miniszterhez való eljuttatásával a tevékenysége véget ért. Abban az esetben, ha a jelentést később a Kormány elé terjesztik, az már nem tekinthető döntés előkészítésnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Előadta, hogy a felperes által megjelölt adatmennyiségre tekintettel nem volt elvárható tőle, hogy a közérdekű és a nyilvános adatokat kiválogassa. A felperesnek szükséges ezért pontosan megjelölni, hogy mely adatokat kívánja megismerni. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes által kért anyag olyan döntés előkészítéséhez készült, ami a felperes adatszolgáltatási kérelmének előterjesztésekor még nem született meg.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, ezért azt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az Avtv. 2. § 4. pontja alapján, közérdekű adat: az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy kezelésében lévő, valamint a tevékenységére vonatkozó, a személyes adat fogalma alá nem eső, bármilyen módon vagy formában rögzített információ vagy ismeret, függetlenül kezelésének módjától, önálló vagy gyűjteményes jellegétől

Az Avtv. 19. § (1) bekezdése szerint, az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy (a továbbiakban együtt: szerv) a feladatkörébe tartozó ügyekben – így különösen az állami és önkormányzati költségvetésre és annak végrehajtására, az állami és önkormányzati vagyon kezelésére, a közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre, a piaci szereplők, a magánszervezetek és -személyek részére különleges vagy kizárólagos jogok biztosítására vonatkozóan – köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény pontos és gyors tájékoztatását.

Az Avtv. 19/A. § (1) bekezdése alapján, a 19. § (1) bekezdésében meghatározott szerv feladat- és hatáskörébe tartozó döntés meghozatalára irányuló eljárás során készített vagy rögzített, a döntés megalapozását szolgáló adat a keletkezésétől számított tíz évig nem nyilvános. Ezen adatok megismerését – a 19. § (1) bekezdésében foglaltakat mérlegelve – az azt kezelő szerv vezetője engedélyezheti.

Az Avtv. 20. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közérdekű adat megismerése iránt bárki – szóban, írásban vagy elektronikus úton – igényt nyújthat be.

Az Avtv. 21. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha a közérdekű adatra vonatkozó igényét nem teljesítik, az igénylő a bírósághoz fordulhat.

Önmagában az adatmennyiség terjedelmessége nem képezi a közérdekű adat megismerésének akadályát. Egyértelmű volt, hogy a felperes pontosan mely adat, illetőleg adatösszesség kiadását kérte, hiszen az alperes is a kérelemhez igazodó választ adott. A kérelem teljesítésének elutasításakor nem hivatkozott arra, hogy a felperes által kért jelentést, illetőleg adatokat ne tudná azonosítani. Arra nézve nem állt rendelkezésre kétséget kizáró bizonyíték, hogy a felperes kérelmének előterjesztésekor a miniszteri biztosi jelentés még nem készült el. Megjegyzendő, hogy erre a felperesi kérelem elutasításakor az alperes maga sem hivatkozott.

Ezt követően azt kellett vizsgálni, hogy az alperes azon hivatkozása helytálló-e, hogy a felperes által kiadni kért adatok a döntés megalapozását képező információk közé sorolhatók.

A jelentést készítő miniszteri biztos kinevezését az alperesi minisztérium miniszterétől kapta. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként megállapítható, hogy a Magyar Állami Operaház olyan gazdasági helyzetben volt, ami szükségessé tette, hogy bizonyos folyamatokat és tényszerűségeket feltárjanak a működésével kapcsolatban. Ennek a munkának a részét képezte a miniszteri biztos kinevezése, illetőleg tevékenysége. A Magyar Állami Operaház az ország kiemelt művészeti intézménye, gazdasági problémáinak feloldása mindenképpen kormányzati döntéseket igényel. A felperes perbeli nyilatkozatában maga is úgy vélte, hogy az általa kért dokumentumnak van döntés-előkészítő tartalma, és az alperes részben szintén ezzel védekezett. A másodfokú bíróság megítélése szerint a miniszteri biztosi kinevezésből és a megoldandó feladatának jellegéből adódóan a felperes által előterjesztett megismerés iránti kérelem olyan döntés megalapozását szolgáló adat, amely miatt az alperes indokoltan utasította el a felperes kérelmét. Ha a dokumentum egy részének van döntés-előkészítő jellege – amit a felperes sem vitat –, illetőleg alapvetően erre szolgál, akkor az egész dokumentáció osztja ezt a

minősítést. A ténymegállapítások és következtetések egyedi halmaza, egységesen képezi az állapotfelmérést és a megoldások felvetését, és ebből a szempontból a teljes dokumentum nem osztható részeire.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra is, hogy a felperes kérelmének előterjesztése idején fennállt állapotot kell vizsgálni abból a szempontból, hogy volt-e olyan döntés, melynek alapját képezte, vagy képezhette a felperes által kiadni kért adatmennyiség. Ilyen döntés létezésére azonban a köztudomás, a sajtóhírek, illetőleg a felek egyező előadásának hiányában nem lehetett következtetni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság indoklására tekintettel kiemeli, hogy a felperesi kérelem tartalmának akkor lehet értékelhető jelentősége, ha az alperesi miniszter a döntés-előkészítő jellegtől függetlenül engedélyezné a jelentés megismerését. A teljes és terjedelmes jelentés kiadására vonatkozó kérelem esetén, nem várható el ugyanis az adatkezelőtől, hogy a teljes dokumentációt átvizsgálja abból a szempontból, hogy pontosan mi minősül személyes adatnak, közérdekű adatnak, esetlegesen szintén a megismerés gátját képező üzleti titoknak.

A fentiekre tekintettel helyes volt az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntése, azzal a Fővárosi Ítéltábla részben eltérő indokok alapján értett egyet.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a másodfokú eljárásban az alperes jogi képviselőt nem jogtanácsos látta el, ezért az alperes részére a másodfokú bíróság külön perköltséget nem ítélt meg.

A per tárgyi illetékmentes, ezért a másodfokú bíróság mellőzte az illeték megállapítását.

Budapest, 2012. január 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
bíró

A kiadmány hitelesítve:
tisztviselő

